

Scénář k rozhlasové reportáži

ZŠ Lupáčova

Vanessa Friedrichová, Zuzana Kotková, Jana Semčuk, Andrej Remmer, Jan Draboň

S panem Martinem Velíškem jsme se setkali v jeho srdcové hospodě u Vystřeleného oka.

Já jsem Martin Velíšek akademický malíř a když už jsme u hospody u Vystřeleného oka, tak já jsem otcem myšlenky a strůjcem této hospody. "JSEM OTEC, OTEC OKA"

Ještě navíc jsme tady pod největší jezdeckou sochou v Evropě a to je Jan Žižka od Bohumila Kafky. Někdy ve 30. letech myslím že byla realizovaná za první republiky.

Pan Martin Velíšek vždy nesnil o tom být umělcem chtěl hrát na kytaru ale bohužel mu to jeho zdraví nedovolilo.

Já jsem sice z muzikantské rodiny, ale já jsem vždycky chtěl hrát na kytaru, ale ono s jednou rukou to moc nejde. Já jsem postižený na levou ruku. Mám kratší.

I přes to že chtěl hrát na kytaru tak měl už od dětství talent pro umění.

Ale bylo to nějak ve mně že jsem si čmáral de facto už od dětství. Takže tam byla cesta jasná ale musel jsem si to vybojovat protože maminka měla jiný plány

V roce 1968 když přijela vojska Varšavské smlouvy tak bylo Martinovi Velíškovi teprve pět let, ale i přes to si toho hodně pamatuje.

To si přesně, to si přesně pamatuju, to si přesně pamatuju mě bylo pět let bydleli jsme v Teplicích.

Dvacátého na jednadvacátého srpna v noci v půl dvanactý noci. Slyším hroznej rachot. "CO SE DĚJE, CO SE DĚJĚ?" Jeli východoněmecký tanky na Prahu. A

tenkrát nás varšavská smlouva obsadila, Poláci ze severu, Maďaři a já nevím kdo všechno ještě, že jo no tenkrát to prostě byla varšavská smlouva. To si do dneška pamatuju a já jsem jenom lítal z toho okna, jak to pod nás drnčí, ttttt ten strašnej rachot. Moje maminka, která zažila druhou světovou válku. Tak říkala “ JÉŽIŠMARIA UŽ JSOU ZASE TADY!!”. Já jsem slyšel jen ten ten ten ten rachot těch pásů a zažila druhou světovou že jo “ UŽ JSOU ZASE TADY” ale měla pravdu jenže to byli Němci zase že jo Varšavská smlouva.

Když už jsme probrali rok 1968 tak jsme se zeptali, jak se cítil v roce 1989 během Sametové a jak vnímal pád komunistického režimu

“ NO NÁDHERAAA” Jako asi většina národa, protože to bylo opravdu, to bylo vlastně jako znovuzrození, jako Fénix z popela jako jo. To si myslím že jsme prožívali snad euforicky jako celý národ že jo. Krom pár těch idiotů estébáků, těch komančů, který měli pak staženou prdel co s nima bude, dobře jim tak no, takže určitě euforicky pozitivní

Nakonec pan Velíšek chtěl říci vzkaz pro dnešní mladou generaci.

Aby se nenechala zblbnout informačním tlakem, téma fejkama a téma lžema, co na nás CHRLÍ všechny spravodajský stanice a zachovala si zdravý rozum, stýkat se s lidma o kterých vím že to jsou lidi, který jsou na stejný lajně jako já a bejt hodně obezřetnej a nevěřit, nevěřit všemu co se kolem nás fejkuje a co se žvaní v těch médiích.

Vážíme si toho, že nám tyto příběhy přišel předat v jeho oblíbené hospodě u Vystřeleného oka.